

بسم ربنا الاعظم الاقدس العليّ الابهى - الحمد لله الذى توحّد...

حضرت بهاء الله

نسخه اصل فارسی

از آثار حضرت بهاء الله - آثار قلم اعلی - جلد ۳ (۱۶۳ بدیع)، لوح رقم (۳۹۳)، صفحه ۷۷۱ -

۷۳۸

بسم ربنا الاعظم الاقدس العليّ الابهى

الحمد لله الذى توحّد بالكلام و تفرّد بالبيان الذى خضعت بحور المعانى عند ما تلقّظ به فم مشيّة و سجدت كتب العالم عند ظهور حرف من آياته بحركة من اصبعه تحرّك القلم الاعلى فى ملكوت الانشاء و ثبت حكم الاخرة و الاولى قد اعترف كلّ فصيح بالعجز عند ظهور بيانه و كلّ بليغ اقر بالقصور عند بروز كلمته العليا التى بها فصل بين الورى أنّها سيف الله المسلول و ميزانه الموضوع و صراطه الممدود و سراجہ المنير و أنّها لهى الصّور الأعظم و النّاقور الأنعم تعالى من تزيّن باسمه كلّ الكتب و الصّحف و الزبر أنّه هو الذى سمى بكلّ اسم من اسمائه الحسنی فى الصّحف الاولى و أنّه هو الذى سمى فى التّوراة بيهوه و فى الانجيل بالمعزى و روح الحقّ و فى الفرقان بالنّبأ العظيم و سمى باسماء اخرى فى كتب ما اطّلع بها الا الله مالک العرش و الثّرى أنّه هو الذى نزلّ البيان لذكره و بشرّ العباد بظهوره و قدومه طوبى لاذن سمعت ما نطق به النّقطة الاولى فى قيوم الاسماء فى هذا الظهور الاظهر و السرّ المستتر بقوله يا سيّد الاكبر ما انا بشيئ الا و قد اقامتنى قدرتك على الامر ما اتكلت فى شئ الا عليك و ما اعتصمت فى امر الا اليك و انت الكافى بالحقّ هل من ذى شئ ليجد عرف بيان الرّحمن فى الامكان و هل من ذى بصر ليرى الحجة و البرهان و هل من ذى سمع لسمع نداء مالک الاديان الذى اتى بقدرة و سلطان لعمر الله كلّ من عليها فان و هذا وجه ربنا الرّحمن سبحانه الّلهم يا من باسمك اشرفت شمس مشيتك من افق السّماء و سرت فلک الارادة على بحر الكبرياء اسألك بالاسم الذى به سخّرت الاشياء و جعلته سلطان الاسماء بان تؤيّد احبتك على ما تحبّ و ترضى و تقدّر لهم من قلبك الاعلى ما يحفظهم عن الذين اعرضوا عن آياتك الكبرى اى ربّ هم عباد اقبلوا اليك و نبذوا ما دونك و اخذوا ما امروا به فى ايامك اى ربّ عرفهم ما قدّرت لهم بجودك و احسانك ثمّ اهتمهم ما كنزت لهم فى ملكوتك انت الذى يا الهى لا تعجزك شئون الخلق و لا تضعفك قوّة الاقوياء و شوكة الامراء اسألك بذکرک الاعلى و كلمتك العليا بان تبارک على افنان سدره امرک الذين نسبتهم اليك و جعلتهم اعلاماً ما بين خلقك و ذكرتهم فى اكثر الواحک هم الذين سميتهم بالافنان بلسان عظمتك و خصّصتهم بهذا الاسم بين خلقك و بريّتك اى ربّ فانزل عليهم من سحاب رحمتك ما ينبغى لعظمتك و اقتدارك ثمّ انصرهم يا الهى بجودك و عنايتك ثمّ انزل عليهم بركة من عندك انت الذى يا الهى دعوتهم بنفسك اليك و قدّرت لهم ما يعجز عن ذكره لسانى و السن عبادك انك انت المقتدر الذى لا يعجزك شئ و السّطان الذى لا يمنعك امر قد كنت فى ازل الازال الها و لم

ORIGINAL

يكن معك من شئ و تكون بمثل ما قد كنت من قبل و انك انت الشاهد الناظر السامع العليم الخبير روى لذكر كم الفداء قد اسكرنى رحيق بيانكم الذى ماج فى بحور كلماتكم الحاكية عن حبكم مقصودنا و مقصودكم و مقصود من فى السموات و الارضين و انها لهى المترجم الذى يقرء اسرار القلوب و يترجم ما هو المستور علم الله ان هذا لسكر لا يريد الصحو و لا يحب الصحو و لا يعتريه الصحو يسأل الخادم ربّه بان يزيد هذا السكر الذى اخذنى من رحيق محبة اولياء الله و اصفياه فلما فزت و قرئت و عرفت عرضته لدى الوجه اذاً نطق لسان العظمة يا افنانى يا ايها الفائز بكوثر عنايتى و الناظر الى افقى ان الامر عظيم عظيم و الخلق ضعيف ضعيف قد اظهرنا الامر و لكنّ الناس هم عنه معرضون و انزلنا الآيات و هم لا يسمعون قد انتهى الميقات و اتى مظهر البيّنات و لكنّ القوم هم لا يفقهون قد ظهر ما هو الموعود فى كتب الله و لكنّ الناس هم عنه غافلون قد بينّا ما كان مستوراً فى علم الله و اظهرنا ما هو الخزون فى كنز الله و لكنّ القوم اكثر هم لا يشعرون قد تمت المحبة و نزلت المائدة و اتى البرهان و لكنّ الناس هم لا يعرفون قد نبذوا ما عند الله و اخذوا ما عند رؤسائهم الذين اعرضوا عن الله المهيمن القيوم هم العلماء عند هم و جهلاء لدى الحقّ علام الغيوب قد تمسكوا بما يفنى معرضين عما يبقى كذلك سولت لهم انفسهم و هم لا يعلمون قد اشتغلوا بالايام الفانية غافلين عما عند الله ربّ ما كان و ما يكون لو عرفوا ناحوا على انفسهم و لكنّ اليوم هم محتجبون لعمر الله هذا يوم القيام و هم قاعدون و يوم البيان و هم صامتون قل يا معشر العرفاء قد ماج بحر الحيوان و انتم عنه معرضون هذا يوم الايقاظ و انتم راقدون اوجدتم نفحات الوحي و اعرضتم ارايتم الآيات و انكرتم مالكم لا تشعرون قد انجذب من رحيق بيان الرحمن من فى الفردوس الاعلى و انتم باهوائكم تلعبون و لا تفقهون قل يا قوم تفكروا فى القرون الاولى اين الجبارة و الفراعنة اين صفوفهم و الوفهم و اين رنات سيوفهم و ربّات قصورهم و اين زفير ابطالهم و زفير اهوائهم و اعمالهم و اين معاقلهم و محافلهم قد تشتت شملهم و جمعهم و تبدد و عرفهم و عرّهم قل خافوا الله يا قوم و لا تتبعوا كلّ فاجر مردود و قل اياكم ان تمنعكم شئون الخلق عن الحقّ سيفنى ما ترونه اليوم و يبقى ما قدّر من لدى الله العزيز الودود طوبى لك يا ايها الطائر فى هوائى و المقبل الى وجهى و المتمسك بجبل فضلى اذ اعرض عني عبادى و بريتي الذين خلقوا من كلمتي المهيمنة على ما كان و ما يكون انّ الخادم يشكر الله على ما عرّفنا و انعمنا و انزل لحضرتك ما تفرح به القلوب و تقرّ به العيون

اينكه در باره ورقه عليا حضرت حرم عليها بهاء الله الابهى مرقوم داشته بوديد كه با حضرت مبلّغ عليه من كلّ بهاء ابهائ مشورت نموده ايد اين فقره محبوبست و لدى العرش مقبول و آنچه مصلحت و موافق حكمت ديده شد عمل نماييد اگر آن حضرت مع ايشان عازم شوند البته اقربست چنانچه چندی قبل اين كلمه را اين عبد از لسان قدم استماع نمود جميع امور لدى العرش ظاهر و مشهود است انه هو العليم الخبير از حقّ جلّ جلاله اين خادم مسألت مينمايد كه عالم را مستعدّ فرمايد از براى ظهور آنچه اليوم مستور است اكثرى از ناس غافل مشاهده ميشوند و بمصلحت خود هم عارف نيستند و اگر گفته شود و كلمه نصحي القا گردد ثمرى نخواهد بخشيد در باديه هاى اوهام سالكند و باهواء خود مشغول از مصلحت ظاهره خود هم بيخبر و غافل ديده ميشوند يك فقره بنظر اين عبد آمد خدمت آن حضرت عرض مينمايم تا درايچ شعور ناس معلوم شود در ايامى كه جمال قدم جلّ كبريائه در مدينه كبيره تشریف داشتند روزى از روزها كامل پاشا كه يكي از وزراى دولت عليه بود بين يدي الوجه حاضر در بين عرايضى كه معروض ميداشت عرض نمود چندين لسان تعليم گرفته ام و يك يك را معروض داشت از ده دوازده تجاوز نمود فرمودند ثمره اين السن متعدّد چيست عمر گرانمايه بسيار حيف است در چنين امور صرف شود آنچه از لثالى بيان از كنز علم رحمن ظاهر شد بكمال فرح و سرور تسليم و تصديق مينمود و معذلك از عمل بآن محروم مشاهده ميشد اگر فى الحقيقه بآنچه از قلم اعلى جارى شده عامل

شوند جمیع در جمیع عوالم بآسایش و راحت تمام فائز گردند در فقره لسان از سماء مشیت رحمن در کتاب اقدس نازل شد آنچه کل را کفایت مینماید و یک لوح امنع اقدس بلسان پارسی در این مقام نازل شده اگر عمل نمایند جمیع را کافی است و دیگر احتیاج تعلیم السن مختلفه نبوده و نیست عمر را ضایع و وقت را از دست میدهند و بما یأمر هم اهوائهم مشغولند چه مقدار مشقت را حمل مینمایند از برای افتخار نفس خود چنانچه الیوم بتعلیم السن مختلفه افتخار مینمایند در این مقام آنچه از قلم اعلی نازل شده این است قوله عزّ کبریائه قد نزلنا فی الکتاب الاقدس یا اهل المجالس فی البلدان ان اختاروا لغة من اللغات لیتکلم بها من علی الارض و کذلک من الخطوط ان الله یبیین لکم ما ینفعکم ویغنیکم عن دونکم انه هو الفضل العلیم الخبیر این امر مبرم از جبروت قدم از برای اهل عالم عموماً و اهل مجالس خصوصاً نازل شده چه که اجرای اوامر و احکام و حدودات منزله در کتب برجال بیوت عدلیّه الهیه تفویض شده و این حکم سبب اعظم است از برای اتّحاد و علّت کبری است از برای مخالطه و و داد من فی البلاد ملاحظه میشود اکثری از امم از تشنّت لغات اهل عالم از مخالطه و معاشرت و کسب معارف و حکمت یکدیگر محرومند لذا محض فضل و جود کلّ مأمور شده‌اند باینکه لغتی از لغات را اختیار نمایند چه جدیداً اختراع کنند و چه از لغات موجوده ارض انتخاب نمایند و کلّ بآن متکلم شوند در اینصورت جمیع ارض مدینه واحده ملاحظه میشود زیرا که کلّ از لسان یکدیگر مطلع میشوند و مقصود یکدیگر را ادراک مینمایند این است سبب ارتقای عالم و ارتفاع آن و اگر نفسی از وطن خود هجرت نماید و بهر یک از مدُن وارد شود مثل آنست که در محلّ خود وارد شده تمسکوا به یا اهل المجالس فی المدن و الدیار اگر نفسی فی الجمله تفکر کند ادراک مینماید که آنچه از سماء مشیت الهیه نازل شده محض فضل بوده و خیر آن بکلّ راجعست و لکن بعضی از عباد از ثدی جهل و غفلت میآشامند بشأنی که آنچه خیر است و رجحان آن عقلاً و نقلاً ظاهر و مشهود است از آن تجاوز مینمایند و بمزخرفات نفوس غافله از حکمت الهیه که سبب و علّت ترقی عالم و ارتفاع اهل آنست چشم پوشیده و میپوشند الاّ انهم فی خسران مبین هر طایفه بلسان خود تکلم مینمایند مثل ترک بترکی و ایران پارسی و عرب بعربی و اهل اروپا بالسن مختلفه خود و این السن مختلفه ما بین احزاب متداولست و مخصوص است بطوایف مذکوره و یک لسان دیگر امر شده که اهل عالم عموماً بآن تکلم نمایند تا کلّ از لسان یکدیگر مطلع شوند و مراد خود را پیابند اوست باب محبت و و داد و الفت و اتّحاد و اوست ترجمان اعظم و مفتاح کنز قدم چه مقدار از نفوس مشاهده شده که تمام اوقات را در تعلیم السن مختلفه صرف نموده بسیار حیف است که انسان عمری را که اعزّ اشیاء عالم است صرف اینگونه امور نماید و مقصودشان از این زحمات آنکه لسان مختلفه را بدانند تا مقصود طوائف و ما عند هم را ادراک نمایند حال اگر بآنچه امر شده عامل شوند کلّ را کفایت مینماید و از این زحمات لا تحصى فارغ میشوند لغة عرب ابسط از کلّ لغة است اگر کسی ببسط و وسعت این لغت فصیحی مطلع شود آن را اختیار نماید لسان پارسی هم بسیار ملیحست لسان الله در این ظهور بلسان عربی و پارسی هر دو تکلم نموده و لکن بسط عربی را نداشته و ندارد بلکه اکثر لغات ارض نسبت باو محدود بوده و این مقام افضلیت است که ذکر شد و لکن مقصود آنکه لغتی از لغات اهل ارض اختیار نمایند و عموم خلق بان تکلم کنند هذا ما حکم به الله و هذا ما ینتفع به الناس لو هم یعرفون و همچنین سوای خطوط مخصوصه طوائف مختلفه یک خطّ اختیار نمایند و خلق عموماً بتجریر آن مشغول شوند بالاخره جمیع خطوط بخطّ واحد و جمیع السن بلسان واحد منتهی شود و این دو سبب اتّحاد قلوب و نفوس اهل عالم گردد و قطعات مختلفه ارض یک قطعه مشاهده شود لعمر الله اگر اهل ارض بآنچه در کتاب نازل شد فائز شوند و آفتاب عدل از خلف سحاب اشراق نماید جمیع عالم نفس واحده مشاهده شوند اذلاً لا تری فی الارض عوجاً و لا اماً یا ملاً الارض انه یعلّمکم ما هو خیر لکم تمسکوا به انه هو الواعظ الناصح المبین المدبر المشفق العلیم الحکیم انتهى

حال ملاحظه فرمائید اگر اهل ارض بانچه از لسان عظمت جاری میشود عمل نمایند کل خود را غنی و فارغ و آزاد مشاهده کنند آنچه سبب آسایش اهل ارض است از آن غافل و آنچه علت آلایش و زحمت و ابتلای نفوس است بآن متمسکند و لکن آنچه از قلم اعلی جاری شده البته ظاهر خواهد شد عنقریب صاحبان درایت و عقول مشاهده مینمایند که مفری نیست مگر بعمل بانچه در کتاب الهی نازل شده در سنین ماضیه ملاحظه فرمائید که بواسطه هواهای نفسانیه چند نفس چه مقدار از بلایا و رزایا بر اهل ارض وارد شد هر یوم شدت و بلا زیاد میشود تا آنکه بالاخره بانچه از لسان عظمت در مراتب صلح نازل شده بآن متمسک شوند و بآن عمل نمایند قوله جل کبریاؤه هو الناصح الامین عالم را بمثابه هیکل انسانی ملاحظه کن و این هیکل بنفسه صحیح و کامل خلق شده و لکن باسباب متغایره مریض گشته و لازال مرض او رفع نشده چه که بدست اطبای غیر حاذقه افتاده و اگر در عصری از اعصار عضوی از اعضای او بواسطه طبیبی حاذق صحت یافت عضوهای دیگرش بامراض مختلفه مبتلا بوده و حال در دست نفوسی افتاده که از زجر غرور تربیت یافته اند و اگر هم بعضی از این نفوس فی الجمله در صحت آن سعی نمایند مقصود نفعی است اسماً و یا رسماً بایشان راجع شود چنین نفوس قادر بر رفع امراض بالکلیه نبوده و نخواهند بود الا علی قدر معلوم و دریاق اعظم که سبب و علت صحت اوست اتحاد من علی الارض است بر امر واحد و شریعت و آداب واحده و این ممکن نه مگر بهمت طبیب حاذق کامل مؤید که مخصوص نظم عالم و اتحاد اهل آن از شطر قدم بعرصه عالم قدم گذارد و توجه نماید و هر هنگام که چنین نور از مشرق اراده الهیه اشراق فرمود و طبیب حاذق از مطلع حکمت ربانیه ظاهر شد اطبای مختلفه بمثابه سحاب حجاب اشراقات و تجلیات آن نور شدند لذا اهل ارض باختلافات خود باقی ماندند و مرض عالم رفع نشد و صحت نیافت آن اطبا که قادر بر این امر خطیر نبوده و این طبیب را هم از معالجه منع نمودند و حجابهای مانعه حایله شدند در این ایام ملاحظه کن که جمال قدم و اسم اعظم کشف حجاب فرموده و نفس خود را لاجل حیات عالم و اتحاد و نجات اهل آن فدا نموده معذک کل بر ضرش قیام نمودند تا آنکه بالاخره در سجی که در اخرب بلاد واقع است و ابواب خروج و دخول را مسدود کرده اند یار را اغیار دانسته اند و دوست را دشمن شمرده اند مصلح رامفسد گمان نموده اند ای اهل ثروت و قدرت حال که سحاب شده اید و عالم و اهل آن را از اشراقات انوار آفتاب عدل و فیوضات لا تحصی منع نموده اید و راحت کبری را مشقت دانسته اید و نعمت عظمی را نقمت شمرده اید اقلاً و صیای مشفقانه جمال احدیه را در اموری که سبب نظم مملکت و آسایش رعیت است اصغا نمائید در هر سنه بر مصارف خود میافزاید و آنرا حمل بر رعیت مینمائید و این بغایت از عدل و انصاف دور است این نیست مگر سبب اریاح نفسانیه که ما بین در هبوب و مرور است و تسکین آن ممکن نه مگر بصلح محکم که سبب اعظم است برای استحکام اصول ابنیه ملت و مملکت چاره اکنون آب و روغن کردنیست صلح و اتحاد کلیه که دست نداد باید باین صلح اصلاح شود تا مرض عالم فی الجمله تخفیف یابد صلح ملوک سبب راحت رعیت و اهل مملکت بوده و خواهد بود در این صورت محتاج بعساکر و مهمات نیستند الا علی قدر یحفظون بها بلدانهم و ممالکهم و بعد از تحقق این امر مصروف قلیل و رعیت آسوده و خود مستریح میشوند و اگر بعد از صلح ملکی بر ملکی برخیزد بر سایر ملوک لازم که متحداً او را منع نمایند عجب است که حال باین امر نپرداخته اند اگر چه بعضی را شوکت سلطنت و کثرت عساکر مانع است از قبول این صلح که سبب آسایش کل است و این وهم صرف بوده و خواهد بود چه که شوکت انسان و عزت او بما یلیق له بوده نه باسباب ظاهره و اهل بصر حاکم را محکوم مشاهده نمایند و غنی را فقیر و قوی را ضعیف میشمردند در حکام ملاحظه نمائید که حکومت و ثروت و قوت ایشان بر رعیت منوط و معلق است لذا نزد صاحبان بصر این امور بر قدر انسان نیفزاید جوهر انسانیت در شخص انسان مستور باید بصیقل تربیت ظاهر شود این است شأن انسان و آنچه معلق بغیر شد دخلی بذات انسانی نداشته و

ندارد لذا باید بقلّت و کثرت و شوکت و عظمت ظاهره ناظر نباشند و بصلح اکبر پردازند سلاطین مظاهر قدرت الهیّه اند بسیار حیف است که امثال آن نفوس عزیزه حمل امور ثقیله نمایند اگر فی الحقیقه زمام امور را بید نفوس مطمئنّه امینه عاقله بگذارند خود را فارغ و آسوده مشاهده نمایند طوبی از برای سلطانی که لنصرة الله و اظهار امره قیام نماید و عالم را بنور عدل روشن سازد بر کلّ من علی الارض حبّ او و ذکر خیر او لازم است هذا ما جرى من القلم من لدن مالک القدم نسأل الله بان یوفق الامم بما ینفعهم و یعرفهم ما هو خیر لهم فی الدنیا و الآخرة انه علی کلّ شیء قدیر کذلک اشرقت شمس البیان من افق مشیّة ربکم الرحمن ان اقبلوا الیها و لا تتبعوا کلّ جاهل بعید انتهى

این لوح امانع اقدس در اوّل ورود سجن اعظم از سماء مشیت مالک قدم نازل این خادم فانی از حقّ جلّ جلاله سائل و آمل است که بقدرت کامله اذن واعیه بخلاق عطا فرماید تا کلّ باصغاء آیات الهی فائز شوند و لکن اعمال خلق مانع بوده و هست در ارض صباد ملاحظه فرمائید مع آنکه از اوّل ظهور جمال قدم جمیع را از نزاع و فساد و جدال منع فرمودند و این فقره را جمیع مطلّعون معذک بآن دو مظلوم مع آنکه مال احدیرا نبردند و ظلم و ستمی از ایشان نسبت بنفسی ظاهر نشد بلکه مطالع شفقت و مرحمت و عنایت بودند وارد آوردند آنچه قلم و لسان از ذکرش عاجز است این اعمال شنیعه سبب و علّت ظهور طاغی باغی عبید الله ثانی شده و میشود چه مقدار از نفوس از میان رفت و چه مقدار ضرر بدولت و رعیت وارد شد در این مقام کلمه ای از لسان مبارک استماع گشت که ذکر آن حال جایز نه باری از حق میطلبیم نفوس غافله را برجوع مؤید فرماید تا بآنچه واقع شده کفایت شود انه هو الغفور الرحیم فی الحقیقه الیوم جمیع از نفخه صور منصعق دیده میشوند الا من شاء الله عجب در آنست که بعضی از اهل بیان احجب از امم قبلند و بعضی بحیله و مکرّی ظاهر که شبه آن دیده نشده یعنی این خادم فانی در ایّام عمرش ندیده مثلاً میرزا احمد کرمانی که تفصیل آنرا خود آن حضرت مرقوم داشته بودند بمکرّی ظاهر که انسان تحیر مینماید قوله جلّ کبريائه فی الکتاب الاقدس ان یا ارض الکاف و الراء انا نراک علی ما لا یحبّه الله و نری منک ما لا اطلع به احد الا الله العلیم الخیر و نجد ما یر منک فی سر السر عندنا علم کلّ شیء فی لوح مبین انتهى این کلمات عالیات وقتی از سماء مشیت الهی نازل شد که ذکر احمد هم در ظاهر نبود بعد از چند سنه عرایض متواتره از او رسید مرّة یقبل و اخری یعرض یتقلّب کالرّقطاء و یتلون کالحرباء در هر حین بلونی ظاهر و در هر آن بشاخه ای متمسک اشهد انه فی خسران مبین در ایّامی که در مدینه کبیره توقف داشته عرایض متعدّده بساحت اقدس و همچنین مکاتیب عدیده نزد این عبد و جناب اسم ۶۶ م ه علیه بهاء الله الابهی فرستاده و جمیع مدلّ و مشعر بر توبه و انابه و رجوع و جزع و ابتهال بوده جواب از سماء عنایت نازل و آخر آن باین مضمون بعفو الهی فائزی لو تكون مستقیماً علی الامر و لکن حالت او از قبل معلوم بوده و از آیه مبارکه که کتاب اقدس هم حالت او مستفاد میشود و از تلویح بیان مقصود عالمیان همچه مفهوم شد که از برای او بقیّه ای در آن ارض موجود و مستور است العلم عند الله الخیر در ایّام حرکت از عراق ذکر ناعقین و طیور لیل در الواح الهی مذکور و جمیعرا اخبار فرمودند و همچنین در ارض سرّ در آیات منزله ذکر نفوس غافله ملحده بوده و در بعضی از الواح این آیات بدیعه منیعه نازل اذا جائکم ناعق بکتاب السّجین او باوراق النار دعوها عن ورائکم ثم اعلوها بانه هو النّاعق الموعود فی کتب الله العلیّ العظیم انتهى آیات متعدّده باین مضمون نازل نسأله تعالی بان یقوی قلوب احبائه و یظهر هم علی شأن لا یمنعهم ما ذکر فیما کان من قبل و یدکر فیما یکون من بعد انه هو الحافظ الناصر المقتدر القدیر

سبحان الله حقّ جلّ جلاله بشأنی ظاهر که از برای احدی از امم عالم مجال اعراض و اعتراض نمانده جمیع کتب الهی از قبل مشحونست باین ذکر اعظم و جمیع آنچه در این ظهور واقع شده و میشود در کتب قبل بوده در یکی از الواح لسان

الهی باین کلمه ناطق میفرماید برّ الهی در برّ شام ظاهر و مشهود و ندایش از صهیون مرتفع و صهیون محلی است در این اراضی این است که اشعیا میفرماید و اجعل فی صهیون خلاصاً لاسرائیل و در این آیه که حضرت اشعیا فرموده ملاحظه فرمائید ما اجمل علی الجبال قدّمی المبشّر المخبر بالسلام المبشّر بالخیر المخبر بالخلّاص القائل لصهیون قد ملک الهک روح الخادم لبیانه الفداء خبر میدهد از قدوم مبشّر که نقطه اولی روح ما سواه فداء باشد و خبر داده که مبشّر بر جبال ساکن که چهریق و ماکو باشد چنانچه کل عالمند و میفرماید مبشّر بسلام اخبار میدهد و از کلمه دو معنی مستفاد میشود یکی دارالسلام که مقرّ عرش بود و دیگر از سلام حقیقی لاجل کلّ عالم که در اوّل ورود جمال قدم در رضوان ظاهر شد سه آیه در اوّل ورود رضوان لسان عظمت بآن نطق فرمود یکی از آن این بود که حکم سیف در این ظهور مرتفع شد این است سلام حقیقی که فی الحقیقه جمیع اهل عالم بآن فائز شده و میشوند و این است که در مقامات دیگر میفرماید نصرت بحکمت و بیان و ما ینبغی للانسان بوده و خواهد بود لعمر المحبوب اگر یک آیه مبارکه را بسمع مقدّس از هوی اصغاء نمایند کلّ بافق اعلیّ توجّه کنند و همچنین از مقرّ عرش در آخر آیه خبر میدهد بقوله القائل لصهیون قد ملک الهک و حال علم الله بر صهیون منصوب و نداء الله از آن و جمیع اراضی مقدّسه مرتفع و چقدر ملیحست این کلمه این آیه که میفرماید البشّر بالخیر و این خیر نیست که نقطه اولی روحی ما سواه فداء میفرماید قوله عزّ ذکره ثمّ فی سنة التسع کلّ خیر تدرکون اگر این عبد مجال مییافت بعضی از اشارات کتب الهی که از قبل در ذکر این ظهور اعظم نازل شده ذکر مینمود و لکن بهیچوجه وقت و فرصت دیده نمیشود و این فقره سبب نخلت این عبد شده چنانچه در عرض جوابهای لازمه تأخیر رفته و میرود و لکن چون جمیع مطلعند که این عبد لیلاً و نهراً مشغول است هر قدر هم تأخیر شود بشفقت و عنایت و عفو مقرون بوده و خواهد بود

سبحان الله این خادم فانی متحیر است بلکه تحیر در این مقام منصعق دیده میشود اعظم از همه امور غریبه عجیبه و غفلت و طغیان برّه حجابات اهل بیانست چه که حجابی خرق ننوده بصد هزار حجاب دیگر مبتلا شده اند مع آنکه امر بقسمی ظاهر شده که از اوّل ابداع تاحال نشده و آیات بشائی نازل گشته که شبه آن دیده نشده و بینات بقسمی ظاهر که از برای هیچ منصفی مجال توقّف نیست نقطه اولی روح ما سواه فداء جوهر کلّ بیان را در قیص یک کلمه ظاهر فرموده اند قوله عزّ ذکره و قد کتبت جوهره فی ذکره و هو انه لا یستشار بشارتی و لا بما ذکر فی البیان بلی و عزّته تلک الکلمه عند الله اکبر عن عباده من علی الارض از جوهر کلّ العباد ینتهی الی ذلک فعلی ما قد عرفت الله فاعرف من یظهره الله فانه اجلّ و اعلیّ من ان یكون معروفاً بدونه او مستشیراً بشاره خلقه و اتنی انا اوّل عبد قد آمنت به و بآیاته و اخذت من ابکار حدائق جنّه عرفانه حدائق کلماته بلی و عزّته هو الحق لا اله الا هو کلّ بامر قائلون لعمر الله این کلمه مبارکه یگا لؤلؤ بحر بیان است و یگا آفتاب جهان عرفان چه که سدی است محکم از برای یاجوج جهل و مأجوج هوی و این کلمه مبارکه بشائی ملیحست که جمال قدم جلّ کبریائه در لوح امنع اقدس که باسم حضرت مبلّغ علیه من کلّ بهاء ابهه نازل شد ذکر فرموده اند این کلمه از برای معرضین بیان بمثابه سیف است دیگر مجال اعتراض از برای احدی باقی نمی ماند یا محبوب فوادی کلّ عجب در این است که احدی از اصل امر اطلاع نداشته و ندارد و معذلک یتکلمون باهوائهم ما یتکلمون پستی مقام را مشاهده کنید که بعضی از جهلا بمستغاث استدلال کرده اند و از مالک آن محروم شده اند اشهد انّ منزل البیان تبرّء منهم در باب خامس عشر از واحد ثالث بیان این کلمه مبارکه مسطور قوله جلّ شأنه چه کسی عالم بظهور نیست غیر الله هر وقت باید کلّ تصدیق بنقطه حقیقت نمایند و شکر الهی بجا آورند و همچنین میفرماید جمیع بیان بمثابه خاتم است در اصبع مبارک او و ورقه ایست از اوراق جنّت او انتهی معذلک طنین ذباب مرتفع و جهّال

ارض بآن متمسک بحر حیوان امام وجوه ظاهر و قوم از آن غافل و محجوب و بیر که منتنه متوجه این است شأن خلق و شأن الدین اتخذه لهم رباً من دون الله گویا از یوم الله ذکرى استماع نموده اند و عرفی از او استشمام نکرده اند این است که بذکر اصنام و مطالع اوهام مشغولند نقطه اولی روح ما سواه فداء در مقامی میفرماید قوله جلّ شأنه ثم اعلم انّ فی ذلک الیوم لم یکن معروفاً غیر الله ولا معبوداً الاّ اياه ولا موصوفاً سواه ولا محبواً دونه ولا مقصوداً غیره انتہی

این کلمات مبارکه باعلی البیان ما بین زمین و آسمان ندا مینماید که امروز بحق وحده منسوبست و بیوم الله در کتب الهی مسطور و معروف لا یدکر فیہ الاّ هو و حال قومی باوهامات قبل که الیوم در ساحت اقدس ذکرى از آن نبوده و نیست مشغولند و اراده نموده اند بسحاب اوهامات قبل خورشید فضل را مستور دارند و باریاح دفراء سراج الهی را از نور منع نمایند امروز روز دیگر است و از برای او مقامی دیگر اسأله تعالى بان یعرف عباده ما ستر عنهم و یقرّهم الیه و یرزقهم ما انزل من سماء عطائه انه ولیّ الذاکرین و محیب السائلین این بیانات نقطه اولی روح ما سواه فداء که ذکر شد مکرر این عبد فانی در عرایضی که بدوستان الهی معروض داشته ذکر نموده که شاید نفوس محتجبه موهومه اینقدر ادراک نمایند که این یوم از حدودات و حجیات و ما عند الناس مقدّس و منزّه و مبرّاست او بخود معروف بوده و خواهد بود لا یعجزه شیئ و لا یضعفه امر و لا یستره حجاب الیوم اکثری از بصر و سمع ممنوعند طوبی لمن یراه بعینه منقطعاً عن عینه و یعرفه بنفسه ملقياً نفسه از مقصود یگانا سائل و آمل که عالم عرفان را بانوار آفتاب استقامت منور فرماید و آفاق قلوب را به نیر بیان رحمن روشن نماید انه هو المقتدر علی ما یشاء لا اله الاّ هو العلیم الحکیم و بعد این خادم فانی بدستخط دیگر آن حضرت که تاریخ آن هشتم شهر شعبان بود فائز شد الحمد لله فرح بخشید و بهجت آورد و بعد در وقتی از اوقات در ساحت اقدس امنع عرض شد هذا ما نطق به لسان العظمة فی الجواب هو الاقدم یا افنائی انا اردنا ان نلقى علیک ما نطق به قلبی الاعلی من قبل فی اوّل خطابى ایاک ان ربک هو العزیز الودود هو الاعظم قد اتى الوعد و ظهر الموعود و القوم فی اضطراب مبین قد ماج بحر الحیوان و هم الی الموت یسرعون قد هاج عرف الرحمن و هم عنه معرضون قد اخذوا الغدیر و نبذوا السلسبیل ما لهم کیف لا یسرعون قد اشتغلوا بالتّراب معرضین عن الوهاب الا انهم لا یفتقون لعمر الله انّ عیونهم عمیاء و آذانهم صمّاء لا یسمعون و لا ینظرون ان یا قلبی الاعلی ان اذکر من اقبل الی النور و توجه الی وجه الله المهیمن القیوم الذی سمع النداء اذا ارتفع فی ملکوت الانشاء و سرع فی میادین الرضاء الی ان عرف و قال لک الحمد یا اله الغیب و الشّهود قل یا اهل البهاء انتم فی النّوم او اخذ کم سکر الهوی و منعکم عن ذکر الله مالک الوجود قل هذا یوم القیام کیف انتم تتعدون و هذا یوم النّداء و انتم صامتون قوموا باسمی ثم انطقوا بالحکمة و البیان لعلّ اهل الامکان یتوجّهون الی الرحمن الذی ینادی فی هذا المقام الممنوع قل هل سمعتم و صبرتم اتّقوا الله و لا تكونوا من الذّینهم لا یعرفون قل توجّهوا لتسمعوا لحن الله فی ملکوت البیان لعمری لو یسمعون لیأخذهم جذب الشّوق الی مقام یرقصون و لا یسرعون قل اتدعون کوب البقاء و تأخذون صدید الفناء من ید کلّ فاجر مردود قل اعلمکم هذا معلّم الهوی او انفسکم فاصدقوا لی یا قوم و لا تتّبّعوا کلّ کاذب محجوب قوموا بالحکمة و ذکرّوا العباد بما امر کم مالک البریة لعلّ یتوجّهون الی الله العزیز الودود کذلک نطق قلبی و تکلم لسانی و بینت جوارحی طوبی لمن تقرّب و اخذ لوح الله بید القدرة و شرب منه ما رقم فی لوحی المحفوظ انک یا ایها الشارب من کأسی و الناطق باسمی ان اشکر بما ارسل الیک من سماء العناية هذا الکتاب المحتوم یا افنائی جمیع ذرات از ندای الهی و صریر قلم ربّانی در وله و شوق مشاهده میشوند و عباد غافل در تیه اوهام و ظنون سالک قل لعمر الله انه لا یعرف بغیره و لا یری ببصر دونه انه هو النّبأ الذی ما اطّلع به احد من قبل و لم تحط به نفس الاّ الله ربّ العالمین قل تالله انّ هذا لنبأ عظیم الذی تزین بذکره کتب الله العلیم الخبیر قل لیس عنده ما عند کم و لا یمشی

فی طرفکم قد اتی بالحقّ و اظهر صراطه المستقیم قد استقرّ عرشه فی اوّل الورد علی کوم الله بذلک ظهر ما کان مسطوراً فی کتب المرسلین قد تشرف البرّ و البحر بقدمه و لقاءه و نفحات قیصه المنیر هذا یوم لا یدکر فیہ الاّ الله وحده و یوزن فیہ کلّ شیء بمیزان الله الذی یمشی و ینطق امام وجوه العالم قد اتی مالک القدم بسلطان مبین قل انّ البرهان یطوف حول العرش و الحجّة تنادی باسمه العزیز المنیع یا افنّانی ان اشرب من کلّ حرف من آیات ربّک رحیق البقاء ثمّ اشکر ربّک المعطى الکرم ثمّ اذکر احبائى من قبل و بشرهم بعنایتی و رحمتی و ذکرهم بما انزله الرحمن فی الفرقان و البیان و من قبلهما فی التّوراة و الانجیل تالله قد ترشّح من آناء بیانی رحیقى المختوم الذی وصفه کتاب حکیم من لدن عزیز علیم انتهى

الحمد لله لسان عظمت مرّة بعد مرّة اظهر شفقت و عنایت فرمود و در حین تنزیل بشأنی بحر بیان در امواج که این فانی مثل یک سمکه بسیار کوچک خود را مشاهده مینمود که بر سنگی چسبیده دیگر کجا قادر است بر آنچه لسان الله بآن تکلم فرموده خدمت آقایان مذکور دارد در این آیات بدیعه منیعه ذکر میزان نازل لذا این عبد فانی اراده نمود که لوح میزان که از قبل نازل شده ذکر نماید تا کلّ بحلاوت بیان الهی فائز شوند قوله جلّ کبریائه بسمی المحیب العلیم قد اتت السّاعة و نفخ فی الصور و المیزان ینادی انا الممیز العلیم ابین و اظهر امام وجه العالم اعمال الأمم و انا الشّاهد الخبیر لم یبق من ذرّة الاّ و قد اظهرتها و انا العادل المستقیم قد جعلتني مستویاً ید العدل فی ایام الله ربّ العالمین هذا یوم فیہ ینطق النّاقور و یصیح النّاقوس و ینادی الصّور الملک الله مالک هذا الیوم البدیع انک یا ایها السّامع اذا فزت باصغاء لوح ربّک ولّ وجهک شطر المظلوم و قل نفسی لبلائک الفداء یا من انفتحت ما انت علیه فی سبیل الله العلیّ العظیم انتهى این عبد فانی بمناسبت آنچه عرض مینماید هرچه از کلمات الهی و آیات ربّانی بنظر میآید دوست داشته و دارد که ذکر نماید چه که خادم مطمئن است از اینکه آن حضرت از قرائت و مشاهده آن مسرور میشوند یوم یوم ذکر و بیان است و لکن غافلین را از آن قسمتی نبوده و نیست امروز روزی است که حضرت داود در زبور میفرماید الانهار لتصفق بالایادی الجبال لترّم معاً امام الربّ لانه جاء لیدین الارض جمیع کتب الهی مشحونست بذکر این یوم مبارک و ما ظهر فیہ و لکن دیده میشود آنچه در کتب ذکر شده و در قلوب صخّره صمّا اثری از آن ظاهر نشده بکمال تصریح ذکر یوم الهی و ظهور الله در کتب قبل بوده معذلک ناس غافل و محتجبند در بیان و اهل آن ملاحظه فرمائید نقطه اولی روح ما سواه فداء میفرماید و فی سنة التسع انتم بلقاء الله ترزقون و همچنین میفرماید ثمّ فی سنة التسع کلّ خیر تدرکون معذلک بعضی از ظهور الله محتجب دیده میشوند و چه مقدار آن حضرت در این امر تأکید فرموده اند بقسمی که می فرمایند ببیان و واحد بیان از آن شمس حقیقت محتجب نمائید قوله عزّ و جلّ ایّاک ایّاک یوم ظهوره ان تحتجب بالواحد البیانیّه فانّ ذلک الواحد خلق عنده و ایّاک ایّاک ان تحتجب بکلمات ما نزلت فی البیان الی آخر قوله عزّ و جلّ و در مقامی میفرماید قوله عزّ ذکره من ینظر الی تلك الشّجرة بغیر عین الله لم یستحقّ له حکم النّجاة حال ناس غافل ببصرهای محتجبه مرموده اراده معرفة الله نموده اند سبحانه عمّا یظنون و همچنین در مقام دیگر لثالی این کلمات از بحر علم نقطه بیان روح ما سواه فداء ظاهر قوله عزّ و جلّ این است که من فی البیان را نجات نمیدهد الاّ مشاهده من یظهره الله در کینونات خود نه مشاهده من قد ظهر انتهى در این آیه مبارکه که نظر فرمائید که چگونه ناس را تعلیم فرموده اند بنصّ صریح میفرمایند باو ناظر باشید نه بنقطه بیان یکی از حروف حیّ از من یظهره الله جلّت عظمته و عظم کبریائه سؤال نموده اطرده لسان البیان بقوله جلّ و عزّ فما اعظم ذکر من قد سألت عنه و انّ ذلک اعلى و اعزّ و اجلّ و امنع و اقدس من ان یقدر الافئدة بعرفانها و الارواح بالسّجود له و الانفس بثنائه و الاجساد بذکر بهائه فما عظمت مسألتک و صغرت کینونتک هل شمس الّتی هی فی مرایاء ظهوره فی نقطة البیان یسأل عن شمس الّتی تلك الشّمس فی یوم ظهوره سجّاد لطلعتها ان کانت

شموساً حقیقیهً و الا لا ینبغی لعلو قدسها و سمو ذکرها و لولا ما کنت من واحد الاول لجعلت لک من الحدّ حیث قد سألت عن الله الذی قد خلقک و رزقک و امانک و ابعثک فی هیکلک هذا بالنقطة البیان فی ذلک الظهور المتفرّد بالکیان انتهى

حال ملاحظه فرمائید معرضین در چه مقالند و امر در چه مقام یشهد کلّ شیئی بتقدیس و تنزیه عمّا ذکره لسان العالم و یدکر و هذه کلمة لا ینکرها الا کلّ متوهم مریب و میفرماید قوله عزّ و جلّ لعلک فی ثمانية سنة یوم ظهوره تدرك لقاء الله ان لم تدرك اولاً تدرك آخره ولكن ايقن بانّ الأمر اعظم فوق کلّ عظیم و انّ الذکر اکبر فوق کلّ کبیر و سائل جناب ملا باقر حرف حی علیه بهاء الله بوده که باو میفرمایند شاید در سنه هشت بلقاء الله فائز شوی و اگر اول هشت این مقام اعزّ ارفع اعلی را درک نمودی در آخر آن که منتهی باولّ تسع میشود بلقا فائز میشوی و همین حرف حی در سنه تسع لقاء الله را ادراک نمود و دو مرتبه هم بشرط سجن توجه نمود و بلقاء فائز گشت و در این ایام برفیق اعلی صعود نمود علیه بهاء الله و بهاء الملائكة المقربین و همچنین جناب میرزا اسد الله علیه بهاء الله را بشارت فرمود اند که بلقاء من یشهره الله فائز میشوند و این خطاب مستطاب در باره او نازل که میفرمایند و انک انت یا ایها الحرف الثالث المؤمن بمن یشهره الله و در ایامی که نیر اعظم از افق عراق طالع بود بین یدی العرش حاضر و بشرف ایمان فائز گشت و بعد وارد شد بر او آنچه وارد شد الا لعنته الله علی القوم الظالمین و تفصیل آن مظلوم در کتاب بدیع نازل و مسطور است حال ملاحظه فرمائید سلطان قدمی را که میفرماید جمیع بیان بمثابه خاتمی است در اصبع او یقلب کیف یشاء لما یشاء بما یشاء و میفرماید بجمیع بیان و واحد آن از آن شمس حقیقت محتجب ثمانید با این وصیت محکمه متقنه بیک کلمه آن که اسم مستغاث باشد تمسک جسته از مقصود عالم محروم مانده اند این آذان واعیه و ابصار حدیده و صدور منشرحه و قلوب منیره میفرماید او را باو بشناسید نه بغیر او معذک چه گفته اند و چه کرده اند و هنوز ملتفت نشده اند که بلفظی از بحر بیان ممنوعند و بکلمه از ملکوت کلام محروم و ابدأ باعمال خود شاعر نیستند بعینه بلعب جابلقا و جابلسا مشغولند الیوم بیک کلمه اگر اراده فرماید آنچه در بیان حروف اثبات است بنفی راجع میفرماید یفعل ما یشاء و لا یسأل عمّا شاء انه علی کلّ شیئی قدیر چنانچه نقطه اولی روح ما سواه فداه میفرماید قوله عزّ ذکره حلّ لمن یشهره الله ان یرد من لم یکن فوق الارض اعلی منه اذ ذلک خلق فی قبضته و کلّ له قانتون و همچنین قادر است بر آنکه جمیع من علی الارض را برداء نبوت فائز فرماید چنانچه میفرماید قوله عزّ ذکره فانه لو یجعل ما علی الارض نبیاً لیکونّ انبیاء عند الله انتهى جمیع اسما باقبالهم الیه مفتخر و معزّز و مشرفند و الا قابل ذکر نبوده و نیستند لسان احدیه در ارض سرّ باین کلمه مبارکه ناطق قوله جلّ کبریائه قل انّ النبی من سمع نبأی و آمن بنفسی و الرسول من بلغ رسالاتی و الامام من قام امام وجهی و فاز بایامی و الولی من دخل حصن ولایتی و انقطع عن سوائی و الوصی من وصی نفسه ثمّ العباد بحجّی و ذکری کذلک اشرقت شمس البیان من افق مشیة ربکم الرحمن فی هذا الرضوان المقدّس الممتنع المتعالی العزیز المنیع در این مقام نقطه اولی روح ما سواه فداه مسألت مینماید بر آنچه از حروفات که در بیان دون کتاب علّین احصا فرمودی تبدیل نمائی و محو فرمائی و در مقام آن خلق نمائی از احرف نورانیّه بآنچه تو دوست میداری و بعد از بیانات عالیّه متعالیه میفرمایند تا آنکه منتهی شود باسم اعظم جلّ کبریائه و اصل مناجات آن حضرت بسیار محبوب است که ذکر شود تا کلّ از کوثر بیان قسمت برند قوله جلّ و عزّ و لأسألتک من فضلک یا الهی بان تزین کلّ آثاری فی کتاب عظیم علی احسن خطّ منیع لم یکن اعلی منه فی علمک بشأن قد بدلت کلّ احرف الّتی قد احصیتها فی دون کتاب العلّین بان تحوّلها بقدرتک و تخلقن فی مقامها احرف نورانیّه علی ما تحبّ و ترضی فی منتهی ذروة الاعلی و فوق العلی الی منتهی رفرف الاعلی الی ان ینتهی الی

اسمک الارفع الاعزّ الاجلّ الاجملّ الاعلی الابهی انک لعلی کلّ شیءٍ قدیر انتهى لعمر الله هر نفسی که اقلّ من ان یحصی بانصاف و بصر فائز شود اشتعال نار محبت نقطه اولی روح ما سواه فداه را در ذکر ظهور مالک اسماء مشاهده مینماید و ادراک میکند چه فائده که ناس را کسالت غفلت از مقصد اقصی و ذروه علیا و غایة قصوی منع نموده

یا محبوب فزادی فی الجملة ناری که در این خادم فانی مشتعل است او را بر این اذکار تأیید مینماید و الا حقّ جلّ جلاله مقدّس و منزّه است از آنچه ذکر شده و بشود و بشهادت نقطه بیان روح ما سواه فداه بما فی البیان معروف نشده و نخواهد شد تعالت عظمته و ذکره و سلطانه و همچنین گمان میرود که بعضی از نفوس متوقّفه که در بیدای حیرت سالکند و بحجبات و اشارات محدود شاید متنبّه شوند و بصراط مستقیم الهی راه یابند الأمر بیده یفعل ما یشاء و یحکم ما یرید و هو العزیز الحمید عرض دیگر آنکه جناب آقا محمد خان علیه بهاء الله مع دو نفس دیگر وارد و بساحت اقدس فائز گشتند و سراجی که حاکی از قلوب اصفیا بود بتوسط ایشان صحیح و سالم رسید و لکن تا حین جمال قدم بیستان توجّه نفرموده اند انشاء الله حسب الفرمایش عمل خواهد شد چندی بود سجن اعظم مقرّ عرش واقع و حال یکشهر میشود که قصر بقدم مبارک مشرفّ و فائز است نسأل الله محبوبنا و محبوبکم و مقصودنا و مقصود کم بان یقدّر لحضرتکم ما ینبغی لاسمه الکریم انه هو الغفور الرحیم البهاء علی حضرتکم من لدن عزیز علیم . حضرت غصن الله الاعظم و حضرت غصن الله الاکبر ذاتی و کینونتی لتراب اقدامهما الفدا آن محبوب را بذکر ارفع اعلی ذاکر و تکبیر اقدس ابهی ابلاغ میدارند و همچنین جمیع طائفین ارض سجن هر یک عرض فنا و نیستی خدمت آن حضرت معروض میدارند عرض دیگر این فانی آنکه در جمیع احوال دوستان حق را بحکمت امر فرمائید که مبادا از او غافل شوند و از ما اراد الله محروم گردند یوم قبل لسان عظمت باین کلمه ناطق ای عبد حاضر از آیات بدیعه منیعه مباد احدی بمقصود واقف نشود و گمان دیگر نماید بافنان بنویس که جمیعرا اخبار نماید در جمیع احوال حکم حکمت ساقط نمیشود و اینکه در آیات نازل شده هذا یوم الایقاظ و انتم راقدون و هذا یوم القیام و انتم قاعدون مقصود تبلیغ امر الهی است که نفوس مستقیمه بحکمت بر آن قیام نمایند و نفسی المهیمنة علی الاشیاء که غیر این در نظر نبوده و نیست و در جواب یکی از دوستان این فقرات محکمه متقنه از سماء احدیه نازل ذکر میشود تا کلّ بعنایت و رحمت و شفقت حق واقف شوند و بما اراد الله ناظر گردند قوله جلّ کبریا ایاک ایاک ان تعمل ما کتبت فی آخر کتابک این اعمال اعمال جهلاست و افعال غافلین قسم باسم اعظم که اگر نفسی از دوستان اذیت بنفسی وارد آورد بمثابه آنست که بنفس حق وارد آورده نزاع و جدال و فساد و قتل و امثال آن در کتاب الهی نهی شده نهیاً عظیماً تب الی الله عما قصدته فی نفسک ثم ارجع الیه و قل یا الهی اسألك بالکلمة العلیا بان تکتب لی کلمة الغفران لانی اردت ما لا اردته و نهیته فی کتابک اسألك بان تکفر عنی سیئاتی و تغمّسنی فی بحر غفرانک انک انت الغفور الکریم هر ظلمی که از ظالمی ظاهر شد او را بنفس حق واگذارید عدل الهی مهیمن و محیط است احتیاج بفساد و نزاع و جدال و قتل و غارت نداشته و ندارد نصرت امر بییان بوده و خواهد بود و دون آن از هواهای نفسانیّه ظاهر شده و میشود اعاذنا الله و ایاکم یا معشر المقبلین انتهى

و همچنین در لوح اسم ۶۶ جمال علیه من کلّ بهاء ابهه این فقره مبارکه نازل قوله عزّ کبریا و نفسه الحقّ اگر قدرت ظاهره که فی الحقیقه نزد حق مقامی نداشته و ندارد بتمامها ظاهر شود و سیّافی در مقابل و اراده سوء قصد از او مشاهده گردد البته متعرّض او نشویم و او را باو وا گذاریم انتهی شخصی از دوستان الهی اراده ضرّ در باره یکی از آحاد ناس داشت و در مکتوبی که باین خادم ارسال داشت ذکر قصد خود را نموده بود این عبد در ساحت اقدس عرض نمود آیات منزله مذکوره در جواب او از سماء مشیّت نازل و ارسال شد انشاء الله حق جمیعرا تأیید فرماید تا از اراده خود

بگذرند و بارادة الله ناظر شوند آنه يقول الحق و يهدى السبيل و الحمد لله العزيز الجميل عرض ديگر آنكه پاكٲ جناب اسم
٦٦ الجمال عليه من كل بهاء ابهه زود بايشان برسد تعجيل لازمست البهه عليه.

خادم في ١١ ربيع الاول سنة ٩٨